

GELİN

Uğur Demircan

1. Bölüm

- Hadi kadın hadi, otobüs kaçacak!
- Tamam tamam. Hazırlandık işte. Bir araba tutaydın garaja...
- Ne gerek yahu, garaj iki adım yer. Hadi kızım sen de kitle kapıyı bacayı, geç Muzaffer amcangile. Selam da söyle.
- Tamam baba. Hadi iyi yolculuklar, öpeyim.

Konya'ya gidiyordu Tahir Bey karısıyla. Amca oğlunun cenazesi vardı, bir de dededen kalma bir tarla meselesi. Kızları Samiye'yi yan komşularına gönderiyorlardı, evde yalnız kalmaması için. Evler eskiydi; tekin değildi tek başına bir kız için.

Postane Sokağı'ndaki evlerin hemen tümü aynı tipte yapılmış; iki katlı, cumbalı, arkasında bahçesi olan evlerdi. Alt katlarına eskiden hayvan bağlanırken sonraları temizlenmiş, odalara bölünmüş, kiraya verilmekteydi. Bazısı da dükkân yapmıştı eski ahırları. Yan komşuları Muzaffer Bey ve Nefise Hanım'ın da bir kızları vardı Samiye'nin akranı. Bir seferinde de o kalmıştı Samiyelerde.

Ailesi gittikten sonra yukarı çıktı Samiye. Akşama vakit vardı daha. Kolay kolay evde yalnız kalmıyordu ne de olsa, biraz keyif çatmak onun da hakkıydı. Teybi çıkardı kapaklı dolaptan. Bir tanıdığı hacdan getirilmiş Japon malı teybe, karışık kasetlerinden birini koydu. Kasetçi Ahmet, para almak istememişti bunu doldurduğu için ama o kızıp bırakmıştı tezgâha parayı. Kızmıştı çünkü onun 'konuştuğu' vardı.

Yatağının altındaki giysi sepetinin en altından sigara çıkardı bir tane. Kahve pişirdi kendine, mavi emaye cezvede. Oturma odasında, cam kenarındaki sedire oturup ayaklarını uzattı. Dışarıyı kolaçan ederek yaktı sigarayı. Bir yandan da korkuyordu hâlâ. Camı açtı biraz. Bilsen uzaklarda, diyordu Ferdi kasette; kimler ağlıyor, diyordu. Uzaklara gideli çok olmuştu onununki de. Gelmek bilmiyordu.

Akşam olmadan geceliğini, öteberisini toparlayıp yan komşulara geçti. Kapıyı Nursel açmıştı. Sessizce 'gel kız, gel, sana neler anlatacağım' diyordu.

Yemekten sonra, Nursel'in odasına çekildi kızlar. Samiye meraktan çatlamıştı.

- Eee, anlatsana hadi.
- Sabah ne oldu, bil.
- Ne oldu?
- Pencerede çiçek sularken o geçti yine.
- Şu senin uzun?
- Hıı.
- Aman ay, o da anca geçsin. Kaç oldu, bakıp bakıp...
- Ama bu sefer ne oldu?
- Kız çatlatma insanı!
- Karşı damın önündeki büyük taş yok mu?
- Eee?
- Onun altına bir şey koydu, bana göstere göstere.
- Nasıl bir şey?

Nursel kitabının arasında sakladığı mektubu çıkardı. Kapıya dikkat ederek kısık sesle ağzı kulaklarında okudu: Derin bir hisle, temiz bir aşkla seviyormuş mektubun yazarı. Yanmış, kül olmuş, ciddiymiş niyeti. Yarın aynı saatte o taşın altına bakacaktı. Cevap bulamazsa bir daha geçmeyecekmiş sokağından.

- Bak sen! Cevap yazmazsan bir daha gelmeyecekmiş. İlk seferden hemen cevap yazmak zorunda mısın canım! Beyefendi sanki Babi Yuving!
- Öyle deme kız. İyi niyetini belli etmek için öyle yazmış işte. Ya bir daha geçmezse?!

Anlaşılmıştı ki o mektup yazılacaktı. Birkaç çizgili defter sayfası müsvedde olarak heba edildikten ve ilham vermesi bakımından iki üç Beyaz Dizi romanı karıştırıldıktan sonra mektup yazıldı. Gelen mektubun bir köşesi çakmakla yakılmış hâldeydi. Cevap mektubunun altında ise ufak, pembe bir buse; aşk akdinin mührü olarak kayda geçiyordu. Mektup hazırды. Evlenilirse bir ömür sandıkta saklanmak, nasip değil de ayrılık olursa geri alınmak üzere...

Saat on ikide elektrikler kesilmişti yine. Hep öyle olurdu; bir kez sönüp yanarak uyarı verir, sonra tümünden giderdi. Nedenini bilmezdi kızlar; umurlarında da değildi zaten. Gaz lambasını iyice kıstıktan sonra yataklarda devam ettiler muhabbetlerine, biraz daha kısık bir ses seviyesinde.

- Erol'dan haber yok mu hâlâ?
- Yok, Allah alasıca!
- Öyle deme kız. Ne yapsın o da, ekmek parasına gitti işte.
- Gitti de anam, adam yazmaz mı hiç onca zaman. Ne yaptı ne etti, bilmem. Bekle dedi, bekledim. Annem sıkıştırıyor; Hatice teyzenin eltisi vardı ya hani, hı desek görücü geleceklermiş.
- Deme!
- Olmaz dedim tabii...

Anadolu'nun orta yerinde, kasabadan hâllice bir ilçenin merkez mahallesinde yaşayan, ortadan sonra okumamış iki genç kızın aşkları, hayalleri ve geleceğe dair umutlarını konuşarak bitirdikleri bir gün daha, takvimde üstüne çarpı atılmış bir maziye dönüşüyor; karartılmış evleri ve sokaklarıyla şehir, ürkütücü bir ıssızlığa bürünüyordu. Kızlar uyumuşken karşıdaki terk edilmiş dam evde bir baykuş uzun uzun öttü. Mahallenin üst yanından bir köpek havlaması karşıladı onu. Tavandaki farelerden biri, yine bir uçtan diğer uca koşturdu tıpır tıpır ve mutfaktan bir ses geldi hafifçe. Kapı gıcirtısı gibiydi.

Samiye uyandı. Zaten zor uyumuştı; yatağı ve bilhassa yastığı yadırgamıştı. Şimdi de tuvalete gitmesi gerekmişti. Duvardaki ayaklığından lambayı aldı, biraz açtı ışığını, kalın kapının şıpdüşen demirine bastı.

Kapıyı açınca karşıda gördüğüne ilk önce bir anlam veremedi. Baktı biraz. Lambayı tutan eli titremeye başladı birden. Kalbi küt küt atmaya başladı. Mutfak kapısından bir gelin çıkıyordu!

Beyaz gelinlikli, duvağının yanlarından gümüş telleri sarkan bir gelin; evin salonu boyunca ama yavaş yavaş yürürken Samiye korkudan ölecek gibiydi. Kapıyı kapatsa ses çıkaracağından korkmuş, donmuş kalmıştı o yüzden. Evde Nursel'in anne babasından başka kimse olmadığını biliyordu. Bu kimdi o hâlde? Gelin, yavaşça sağdaki kapısı açık odaya girip gözden kayboldu. Dönüp bakmamıştı bu tarafa. Baksa kesin ölürdüm, diye düşündü ve titreye titreye kapıyı kapattı.

Nursel'in başına geldi. Uğraştı, uyandıramadı. Top atsan uyanmam, demişti ya doğruymuş demek ki. Işığı kısmadı. Yatağa girip yorganı çekti kafasına. Sonra, bundan da korktu. Açtı başını. Sirtını duvara vererek yatı. Tabiidir ki çok uzun süre uyuyamadı. Duyduğu en ufak bir sese kulak kabartıyor, nefesini tutarak dinliyor, dinliyordu. Hiç uyuyamayacağına emindi. Ömrünün en uzun gecesi olmuştu.

Sabah zor uyandı. Nursel başında, uyandırmaya çalışıyor, 'ohoo şuna bak, benden betermişsin sen kızım' diyordu.

- Nursel, o neydi?

- Ne neydi?

- Gelin vardı dün gece salonda?! Uyandıramadım da seni!

Nursel, gizlediği bir şey ortaya çıkan insanlara has bir bozulma ifadesiyle kaçırıldı gözlerini.

- Gördün demek, dedi.

2. Bölüm

- Tamamdır ağa, otuz çuval.

- Geçmiş ola. Alın bakalım.

Çuvalları içeri taşıyan hamallardan genç olanı alınının terini silerken diğeri Nurettin Ağa'nın verdiği parayı saymaya başladı. Hesap tamamı. Ağanın kızının getirdiği yufka sıkmalarını da yolda yemek üzere heybeye koydular ve selamet dilekleriyle çektiler eşek arabalarını, postane yönüne doğru. Oradan Arasta çarşısına uğrayacak, öteberiyi tedarik ettikten sonra köylerine varacaklardı. Ismarlanmış pazar ekmeğini sabahtan almışlardı bile. Acele ediyorlardı baba oğul çünkü geç vakte kalınırsa handa kalmak icap ederdi.

Teslime, dışarı nadiren çıkabildiğinden -tadını çıkarırcasına- kapıda sağa sola bakınıyordu ki babasının sert bakışıyla fırladı yukarı.

Anadolu'nun orta yerinde, kasabadan hâllice bir kazanın merkez mahallesinde hayat sessiz ve dingin devam ediyordu. Zahire tüccarı Nurettin Ağa, sokağın en yükseği olan üç katlı ahşap evinin giriş katını depo ve dükkân olarak kullanır; nohut, buğday gibi alıp sattığı malları buraya yığırdı. Teslime adında yetişkin bir kızı, on yaşında Muzaffer adında da bir oğlu vardı. Devrin meşhur sözlerinden olan, 'her mahallede bir milyoner' tanımına uymak için can atan ağa; durmadan ucuza alıp pahalıya veriyor, binine bin katıyordu. Giyimine de özen gösteren ağanın gömleği her gün kolalanır; cepkenindeki işlemeli, köstekli saati günde iki kez kurulurdu. Köyde rençberlik yaparken 'Memiğin Nuri' iken kazada 'Nurettin Ağa' olmasında, lengeri fötr şapkasının da payı büyüktü tabii.

Teslime, on altısında bir güzel kızdı. Köydeyken hayvanlara da bakardı, her sabah tekne de hamur da yoğururdu ama şimdi şehirde, sadece evdeki temizlik işleri kalmıştı yaptığı. Ekmeği hazır alıyorlardı artık. Aşağıda bağlı duran merkep dışında bir hayvanları da yoktu. Okuma bilmezdi ama sevdayı öğrenmişti erken yaşında. Dış dünya ile bağlantı kurabildiği nadir zamanlardan birinde; bir akşam, komşu kınasında, bir genç, kendini Teslime'ye göstermiş, çocukla haber yollamıştı. Bahçede yapıyordu kına. Gece ve ağaçlar, sorgulayıcıların gözlerine perdeyken sevdalılara müşfik birer yardımcıydılar. Bazı ateşler, gece karanlığında bile görünmüyordu işte fakat yazık ki delikanlının, bir ağanın kızı ile evlenebilmesi için gereken maddi seviyeye ulaşabilmesi zaman istiyordu ve birileri o zamanı kolaylıkla satın alıyordu: Teslime'yi isteyen vardı.

Eşkele yarım günlük mesafedeki komşu kazadan, hususi otomobille bir saatte gelmişti talibin babası. Önceden haber gönderildiği için Nurettin Ağa hazırlık yaptırmış; yemekler, sofralar tam tekmil donatılmıştı. Mutfakta üzüntüden ve heyecandan dudaklarını ısırarak Teslime, anlı şanlı bir düğün ve mebzul miktarda başlık karşılığı teslim edilmişti. Şehirde yaşayıp ekmeğin fennîsi yeniyor ancak başlık parasından vazgeçilmiyordu.

Malum olacağı üzere, verildiği aile çok zengindi. Tuzcular sülalesi denildi mi herkes bilirdi civarda. Teslime, annesine ne kadar ağladıysa da fayda vermedi. Babasına bir şey diyebilmesi zaten mümkün değildi. Olmazlandığını öğrenen babası; kapının ardından ona duyuracak şekilde "Gelinlikle çıkar, kefenle döner!" diye bağırarak, Teslime'nin kaderini mühürlemişti.

Düğün günü geldi çattı. Zurnadan çıkan müzik, başkalarının sandığı gibi oyun havası değil ağıttı sanki. Davulcunun tokmağı, Teslime'nin kalbine kalbine vuruyordu. Bindirdikleri küheylan, Teslime'nin hâlini anlamış da acımış gibi başını yere eğmişti. Havaya patlatılan tüfeklerin saçmaları, so-

kağın köşesinden düğünü izleyen delikanlının yüreğini delik deşik ediyordu. Ağaların düğünü, sevdanın cenazesiydi.

Gelin gittiği çiftlik evinde, düğün eğlencesi geceye kadar sürdü. O yörenin cümle ekâbir takımı oradaydı. Kesilen koyunların, içilen rakıların haddi hesabı yok gibiydi. Gelin kız; duvağındaki sim tellerle yukarıya, zifaf odasına gönderilmiş, sessizce kaderini beklemekteydi.

Dışarıdaki silah patlamaları arttı birden. Davul zurna sustu. Bağrıışmalar, tüfek seslerine karıştı. Bir şeyler oluyordu! Korkup kalktı, kapıyı sürgüledi.

Şimdi silah sesleri binanın içinden geliyor, kadın çığlıkları ortalığı ayağa kaldırıyordu. Kalbi beter atıyordu Teslime'nin. Son çığlık susuncaya dek silahlar patlamaya devam etti. Sonra yatak odasının bulunduğu kata geldi ayak sesleri. Diğer odaların kapıları açılıp kapanmaya başladı gürültüyle. Onu arıyorlardı!

Birden aklına geldi, yavuklusu muydu düğünü basan? Onu almaya mı gelmişti yoksa? Kapıyı açmalı mıydı?

Kapı zorlandı önce. Bir daha yüklenildi. O olsa adımı seslenirdi, diye düşündü. Ağlamaya başladı. O değildi galiba!

Gürültüyle kapıyı kıran, tanımadığı biriydi. Sakallı yüzü poşuyla sargılı, kıyafeti berbat, tekinsiz bir herifti. Pis pis sırttı Teslime'yi görünce. Üzerine yürümeye başladı.

O birkaç adım, Teslime'ye bir ömür kadar uzun gelmiş; bir yandan ne yapabileceğini, nasıl kurtulabileceğini düşünürken bir yandan da çocukluğu, annesi, kardeşi, sevdalandığı delikanlı gözünün önüne geliyor; akli çaresizlik içinde çırpınırken yüreği yapılması gerekene karar veriyordu ve sıcak yaz akşamının açık penceresi, kanatsız bir meleğin ilk uçuşunun güzergâhı oluyordu.

3. Bölüm

Yere serilen sofrada kahvaltıya oturdular Samiye, Nursel ve annesi. Muzafer Bey mal pazarına gitmişti erkenden, yakında Kurban Bayramı vardı. Samiye, Nursel'e bakıyordu yan yan. Açıklama bekliyordu hâliyle. Nursel bunu fark ediyordu ama annesinden çekiniyordu. Bilinmemesi gereken bir şeydi aileleri içinde ama ortaya çıkmıştı işte. Yine de söylemeye karar verdi.

- Anne

- Buyur kızım, dedi annesi. 'Evde bir yabancı var' cümlelerinden biriydi bu. Yoksa başka zaman olsa 'hıı' derdi sadece.

- Samiye dün gece...

Samiye'yle bakıştılar tekrar. Annesi de işkillendi bu söz üzerine.

- Eee?

- Samiye dün gece onu görmüş salonda.

Nefise Hanım'ın çiğneyen ağzı durdu. Gözleri, bir kızını, bir misafir kızı taradıktan sonra önüne indi. Yutkundu. Kaçarı yoktu artık.

- Korkma kızım, Samiye, dedi. Zararı olmaz onun.

Gördüğünün tescillenmesi asıl şimdi korkutmuştu Samiye'yi.

- O gördüğün, Nursel'in halası, Muzaffer amcanın ablasıdır.

"Ben de ufaklığımdan hatırlarım Teslime ablayı. Aynı mahalleliyiz ne de olsa. Yıllardır her gece görünür böyle. İlk başta biz de korktuk, ne yapacağımızı bilemedik. Evi hocalara filan okuttuk, muskalar yazdırdık amma nafiye. Alıştık sonra. Bir zararı yok senin anlayacağın. Etrafa duyurmayız pek. Laf söz çok olur, malum. Sen de kimseye demesen ha benim güzel kızım?"

- Yok teyze, demem. Demem de... Niye görünür ki böyle?

Bunun üzerine kadın; bildiği, kendine anlatıldığı kadarıyla Teslime'nin yaşadıklarını anlattı Samiye'ye. Kahvaltı; kızların, özellikle de Samiye'nin boğazına düğümlemiş, tıkanmıştı. Erol'la kendisini düşündü. Hatice teyzenin eltisi görücü gelirse ne olacaktı. Olabilecekler hiç bu kadar ete kemiğe bürünüp gelmemişti gözünün önüne. Ya onu da verirlerse?

- Peki, teyze hep mi yani öldüğünden beri görünür müymüş böyle?

- Yok, dedi.

"Muzaffer amcanın dediğine göre, ilk senelerde çıkmamış hiç. Sonra bir gece aniden görünmeye başlamış işte. Hatta o da -tevacuk işte- yan komşunun oğlu Tahir'in, yani babanın annenle evlendiği günmüş."

4. Bölüm

- Tamamdır ağa, otuz çuval.

- Geçmiş ola. Alın bakalım.

Çuvalları içeri taşıyan hamallardan genç olanı alnının terini silerken diğeri Nurettin Ağa'nın verdiği parayı saymaya başladı. Hesap tamamdı. Ağanın kızının getirdiği yufka sıklmalarını da yolda yemek üzere heybeye koydular ve selamet dilekleriyle çektiler eşek arabalarını, postane yönüne doğru. Oradan Arasta çarşısına uğrayacak, öteberiyi tedarik ettikten sonra köylerine varacaklardı. Ismarlanmış pazar ekmeğini sabahtan almışlardı bile. Acele ediyorlardı baba oğul çünkü geç vakte kalınırsa handa kalmak icap ederdi.

- Ha şöyle, dedi Ramazan, oğluna. İtle puştla sürtüp haytalık edeceğine, bana yardım edeceksin bundan sonra.

Harun, babasını duymamıştı bile; akı, az evvel ekmeğin kızda kalmıştı. Bu işe de anası yalvardı diye gelmişti zaten. Arada kalmaktan yorulmuştu kadıncağz. Allah'ın günü kavga gürültü eksik olmuyordu babayla oğul arasında. Oğlan biraz aykırıydı işte, gençti onlar daha, ne olacaktı!

Babası Ramazan, köyün alt ucunda yaptığı evin borcunu daha bitirememişti. Rahmetli babasından kalan az bir tarla vardı, o da pek verimkâr değildi. Çalışmazsa ekmeğin yok, diyordu. Ben toyluğumdan beri çalışırım, daha yeni yeni oldum, bu bari bizden iyi olsun, diyordu.

Öküzüne çektirdiği sabanıyla sürüp emek emek büyüttüğü, kosayla biçip kaldırdığı mahsulünü, eski köylüsü Nurettin Ağa'ya verirdi kazaya getirip. O da çok para vermezdi ya, pazarda kilo kilo satmaya uğraşmaktan iyiydi. Artan zamanda başka tarlalarda bulduğu işlere koşturuyor, yevmiyeyi tamam ediyordu ne de olsa. Yaşı elliye geçmişti ama hep dediği gibi, çalışmaya ekmeğin yoktu.

Akşam ekmeğinden sonra; şehirden getirdiğinden kaldıysa karısına bir kahve pişirtir, sardığı tütünü tellendirirken radyoda ajans haberlerini dinlerdi. Hayatındaki çalışma ve uyuma safhalarından arta kalan tek zamanı bu idi. Minderde bağdaş kurup sırtını yasladığı duvarını Atatürk ve Başvekil hazretlerinin resimleri, uyumadan önce daldığı hayallerini ise gıcır gıcır bir traktör süslerdi.

Allah bir oğul vermişti. Üç de kız vardı ya onları pek hesaba kattığı söylenemezdi. Yarın bir gün ele gidecekler işte, derdi onlar için. Oğlan daha çok olsaydı iyiydi, onun sözüne göre. Köy yerinde tarlaya, bahçeye koşacak adamın azsa fakirdin. Yoksa her hizmeti gören, anaları ölünce ona bakacak kızlarını o da severdi.

Bir oğul vermişti ya onun da pek hayrı dokunmamıştı daha. İşi gücü, köyün serserileriyle sağda solda gezip vaktini boş yere harcamaktı. Bir işe sarıldığı olmadığı gibi, ha bire cepten yemekteydi.

Harun, köye döner dönmez ortalıktan kayboldu yine; soluğu viraneliklerde aldı. Burası, köyün çok eskiden yaşadığı yerdi, tepenin ardında. Bir kış çok yağmur olmuş, toprak kayınca dere yatak değiştirip taşmış, buralar oturulmaz olmuştu. Köy de şimdiki yerine taşınmıştı mecburen.

Arkadaşları her zamanki gibi ev kalıntılarının arasında sofrayı kurmuş, babasının tabiriyle zıkkımlanıyorlardı.

- Neredesin la Harun sabahtan beri?
- Sormayın yahu; babamla işe gittik şehre.
- Ohoo yandın sen gayrı.
- Yok be oğlum. Anam üzülmesin diye. Yoksa rençberlik benim işim değil, bilmez misin?
- Neyse, ne yaptın düşündün mü o işi? Gelecek misin?
- ...
- Akıllı ol oğlum, parası iyi dedik ya!

'Akıllı ol', ne çok duyduğu bir cümleydi ama her söyleyen farklı anlamda söylüyor; Harun, neyin akıllıca olduğunu anlayamıyordu. Tek bildiği, köy hayatından kurtulmak istediği ve daha çok para kazanması gerektiğiydi.

O gece yine, hırsız gibi sessizce eve geldiğinde kararını çoktan vermişti. Para kazanıp dönecek, babasına verecekti; al baba diyecekti, traktör al bu parayla!

Yabanlık kıyafetlerini giydi. Geceler soğuk olur diye, bir kat daha sarınıp, başına da bulduğu bir poşuyu dolayıp çıktı. Çıkarken yerde yatan kardeşlerine baktı; onları öpmek istedi ama uyanabilirlerdi, yapmadı.

Bir altıpatlar vermişlerdi Harun'a. Bir de tüfek, fişekliğiyle birlikte. Beş arkadaş, adını bile bilmedikleri bir adamın emrine girmişlerdi. Dağda bir ormancı kulübesinde kaldılar ilk günler. Haber geldi, 'işe' gittiler yakındaki bir köye. Ağalarının alacağını tahsil ettiler; bir ölü, bir yaralı, birkaç da ağlayan kadın kız bırakarak arkalarında.

Jandarma peşlerine düşünce o eve bir daha gelemeler tabii. Dağ tepe gezdiler, saklandılar. Haber geldi, başka bir uğursuz vazifeye gittiler. Para gel-

mesine geliyordu ama hiçbirinde köye, evlerine dönecek ne yüz ne de hâl kalmıştı. Büsbütün başka adamlar olmuşlardı kısa sürede.

Saklandıkları mağara benzeri kovuğa haberci geldi bir sabah. Ağam sizi çağırıyor, benimle geleceksiniz, dedi. Yarım günlük mesafedeydi ağalarının çiftliği. Duvarın dibine dizildiler. Çoğu, aylardır hizmet ettiği adamı ilk kez görüyordu. Kara kaşlı, kara bıyıklı, orta boylarda bir adamdı. Öyle, kafalarında büyüttükleri gibi biri değildi sanki.

- Aslanlarım, dedi. İyi hizmet gördünüz. Şimdi daha iyisi var yapılacak!

Adamlarına işaret etti; tüfekler, silahlar yenilendi; fişek, kurşun dolduruldu. Bir tomar para çetenin başındakine verildi, pay edilmesi için. Yanlarına da en az onlar kadar adam katıldı. Büyük bir iş vardı ya, açktan bağırılmamıştı iş. Çete başı biliyordu şimdilik.

Hava karardığında bir çiftliğe yaklaştılar sessizce. Uzaktan davul zurna sesleri, kahkahalar geliyordu. Üstünde koyunların çevrildiği ateşler raks ediyor, kafayı bulmuş insanlar halay çekiyordu. Bu da bir ağanın düğünüydü belli ki. Ağanın ağayla hesabı varsa kıyamet kopacak demekti.

Çetenin başı, adamlara tek tek, durup ateş edecekleri yerleri gösterdi. Sonra gözü Harun'a ilişti. Sen, dedi, Hıdır'la Veli'yi de alacaksın, yukarı çıkacaksın, biz dışardakileri temizlerken. Gelin yukarıdadır muhakkak. Senin işin, onu ağama kaçırmak!

Harun'da artık doğruyu yanlış ayıracak hâl kalmamıştı. Bu seferki para da kallaviydi zaten. Artık bir traktörlük para birikti, diye düşündü. En azından bir akşam köye gider, anama parayı bırakır dönerim. Babam da şehre gider yazılır traktöre. Ben olmasam da rahat ederler. Ne yapalım, kaderimiz böyleymiş!

Planlı ve ani bir baskın olmuştu. Düğündekilerin eğlencesine havaya sıkıtları birkaç silah ve av tüfeği, bunları savuşturmaya yetmedi. Damat da dâhil evin önündekilerin hemen hepsini vurdular o gece. Onlardan da zayıat vardı gerçi ama yine de artık, daha kalabalık ve teçhizatlıydılar. En önemlisi ise önceki işlerinde zaten çoğu, insanlığını kaybetmiş durumdaydı. Geri dönemeyecek olmak, ileriye gitmeyi çok kolaylaştırıyordu. İlerisi karanlık da olsa...

Binaya girdi üç kişi. O akşam Harun kimseye ateş etmedi. Çatışma arasında eve sızmıştı, evdeki kadınlarda da silah yoktu zaten. Diğer adamlar kadınları da vuruyorlardı ama o, çığılıklar arasında hızla odaları arıyordu.

Üst kata çıktı. Aşağıdaki silah sesleri kesilmişti bu arada. Birkaç odaya baktıktan sonra, kilitli bir kapıya geldi. Dinledi, içeriden hiç ses gelmiyordu. Kapıya bir daha yüklenince bir ağlama duydu hafiften. Tamam, dedi.

Omuzlayıp gürültüyle kırdı kapıyı. Aradığını bulmuştu. Karşısında zangır zangır titreyen gelin, dehşetli bir korku içinde ona bakıyordu. Şaşırıldı biraz. Gelinin yüzü tanıdık gelmişti! Nereden diye düşünürken hatırladı, kendilerine yufka getiren kızı. Bak şu işe, diye düşündü. Gayriihtiyari gülümsedi kıza. Ona doğru bir iki adım atmıştı ki...

Pencereden aşağı bakıyordu şimdi heyecanla. Her şey o kadar kısa bir anda olup bitmişti ki! O kadar hızlı atıvermişti ki kız kendini camdan aşağı! Yerde hareketsiz yatıyordu şimdi gelinliğiyle. Başına toplanan çete üyeleri kafalarını kaldırıp yukarı baktılar.

- Lan, Allah belanı vere, sen mi attın aşağı!
- Yok, yeminle kendi atladı.
- Lan ne cevap vereceğiz ağaya şimdi!

Ağanın eski adamları, kızın ölüp ölmediğini kontrol ederken bunların hepsi fırladı korkuyla. Az uzağa bağladıkları atlarına binip kaçtılar birer ikişer, sağa sola.

Harun da saklandı o gece, ağaçlık bir yerde. Başındaki poşuyu, üstündeki fazla giysiyi çıkarıp attı; tüfeğiyle fişekliğini, büyükçe bir taşın altına sakladı. Tabancayı koynuna soktu. Sabah olunca dereyi takip edip bir köye geldi. İnsanlara görünmeden kıyısından geçti köyün. Çıkışında, eski bir temelin üstüne oturmuş gevezelik eden bir grup çocuğa rastladı. Tuzcuların çiftliğine yapılan baskını konuşuyordu çocuklar. Olay duyulmuştu demek bu köyde de.

Aç biilaç çıktı dağlara. Torosların keskin kayalıkları arasında, gece boyu düşündü. Gelin kızın cesedi gözünün önünden gitmiyordu. Ağlamaktan göz pınarları kurumuştu neredeyse. Kız kardeşlerini düşündü. Akli şimdi ona oyunlar oynuyor, o pencerenin dibinde yatan gelinliğin içinde kendi kardeşlerini görüyordu.

Geyik avına gelmiş bir yabancı buldu ertesi gün cesedi. Şakağında patlayan tabanca, elinden az öteye düşmüştü. Yakılmış bir tomar paranın külü dağılıyordu, hafif sabah meltemiyle.